

— Під'єднайте кабель А до роз'єму А, далі на боковій панелі... Блін, та хто автор такої галімої інструкції!? — обурилася Злата.

Стримуватися більше не могла, адже замість звичних хайлайтерів і консилерів її кімнату заповнили вазони, камери та проводи. Старша школа і без того була повним гемором, а тут ще й цей мутний проєкт із біології. Це ж треба таке придумати — записувати на відео, як проростає насінина! Біологічка своїм ентузіазмом задовбала. Злата не була тупою, але, як майже всі тинейджери, не переносила зубріння.

— Златко, ходи на кухню!

— Ма, я, певно, щось роблю чи як... Не танцюю ж!

— А я ще раз кажу, що навчання не важливіше, ніж харчування!

— Ну ок, іду.

Насправді Злата втішилася, що на якихось десять хвилин спекається тої фігні з проєктом. Її взагалі мало це парить — чудово можна прожити і без «12» в журналі. Ну а що: красива й доволі смарт, з руським волоссям і ніжно-блакитними очима. Ну а фігурі заздять усі однокласниці. Та все одно багато часу забирають курси по мейку, бо дуже вже

хочеться стати іменитою візажисткою, а не офісною амебою.

На кухні мама метушилася в хмаринках пари.

— Ма, ти що, на батальйон готуєш?

— О ні, — озвався тато із сусідньої кімнати, — тут інша історія: мама надивилася програм про кулінарів, тому готуйся це все наминати.

— Ну а що... — усміхнулася мама, — не можна для доньки смаколиків приготувати? Може, одно-класників пригостить.

— Ага, їх тільки пригости... Ніколи не відчепляться.

Злата дуже любить п'ятницю саме за ось такі моменти. Батьки приходили з роботи раніше, та й вона в ліцеї довго не зависала. Дві чи три години з предками — і весь негатив на нулі. А ще тішила думка про поїздку на дачу. Весна, річка, безмежне поле молоді трави. Який кайф! І просто ідеальний інстафон. Село, де розташована дача, невелике, а Злата мало що знала про нього. Кількох сусідів, магазин і ліс, якого боялися всі місцеві діти, — більше нічого її не цікавило. Головне, що там можна зависати й на день-два забути про задушливе місто.

Увечері Злата все ж не всиділа вдома. Зателефонувала Ксеня — подруга. Злата, чесно кажучи, нікуди не хотіла йти, думала таки домучити ту біологію, але Ксеню не переконаєш. Марна справа. Її не просто так вважають найпотужнішою енерджайзеркою з усіх відомих.

Дівчата здружилися ще у восьмому класі, як Ксеня переїхала в їхнє місто. З того часу їх не розлучити. Ксеня також була вродлива, хіба трохи пухкіші щоки мала, за що її дехто тролів. Переважно дівчата. Але хлопці в ліцеї до неї липли — не відженеш.

Кілька хвилин умовлянь спрацювали на всі сто. Вони домовилися погуляти містом і випити кави. Злата похапцем ускочила в улюблені джинси, блузку одягла класну — кремову, ну і встигла швиденько знайти такі ж кремові кроси в шафі. За пів години вже була при повному параді в центрі міста. Ксеня в жовтому комбінезоні й короткому також жовтому худі чекала на лавці. Простенько, як на її любов до експериментів в одязі, зате мейк — бомбезний. Злата навіть позаздрила.

Вони взяли два великі лате й пішли рейдити вулицями. Злата любила гуляти саме ближче до вихідних. На центральній вулиці звично чілили студенти з гітарами, хтось виконував вічну класику Джиммі Хендрікса. Фонтани біля стоматологічного факультету традиційно обліпили діти та матусі з візочками. Ксеня на секунду уявила себе в такій ролі, але від цієї думки аж здригнулася.

— Як тобі такий нащадок? — засміялася Злата, що теж спостерігала за малим, який зосереджено сипав пісок мамі в сумочку. — І що там із твоїм проектом? — спитала несподівано, ніби теж утікала від думки про дітей.

(10)

(11)

— Та це чистий треш, — Ксеня скривилася. — Я ніколи не любила біології, а тепер взагалі буду з нею в контрах. А в тебе як?

— Та якась фігня. Ніяк не допетраю, як ту вебку прикріпити, щоби все знімала. А це ще монтувати, прискорювати... Блін, сторізи ж прискорені якось знімаємо, а тут ніяк не йде!

— Ну так. Слухай, а може знімемо відос? Давно не оновлювали канал.

— А то!

Злата дістала з наплічника трипод для телефону. Ідеї відео для соціалок у них із Ксенею були завжди. Швидко налаштували камеру і таймер.

(12) — Ну, під що запалюємо? Може, трохи хіп-хопу? Чи щось модніше? — Ксеня взялася легенько мугикати: — *Shining through the city with a little funk and soul...*

— Ксень, це ти зараз давній «Dynamite» виспівуєш?

— Ну а що: класна ж пісня! І група ван лав, усі в ній такі няшки. Не дуже давня, а перевірена часом!

— Так, із тобою все ясно, — оцінила ситуацію Злата, — можна й цю.

— Тоді погнали!

Танцювали вони класно, і настрої був чудовий. Та раптом Злата змахнула руками й полетіла носом назустріч бруківці. Мить — і все тіло немов спаралізувало. Крім ноги: вона пульсувала від болю.

— Злато, я зараз... — Ксеня на секунду розгубилася. — Уже набираю маму...

Біля них зібрався натовп, хтось голосно викликав швидку, хтось щось запитував, а Злата думала лише про одне: «Хоч би не перелом!».

ЗЛАТА

— Ну і що, міг би бути й перелом, яка вже різниця, — Злата морщила лоба, розглядаючи бандаж на нозі.

Банальний вивих зруйнував усі плани на вихідні, і тепер вона на два дні приречена сидіти самотньо вдома, поки батьки будуть на дачі. Тато пропонував лишитися з нею, та Златі не хотілося псувати батькам вихідні.

— Та їдьте, попрацюйте там, бо скоро геть усе заросте бур'янами, а я покайфую, відісплюся, відпочину, — віджартовувалася вона.

— Ти точно будеш у порядку?

— Ма, все пучком. Я вже не маленька. Якби щось, то Ксені подзвоню: нам із нею не скучно.

Ще пів години Злата копіювала папугу, повторюючи, що нічого з нею не станеться за тих два дні. Ближче до дев'ятої ранку мама з батьком таки поїхали. А настрої Злати був на мінусах, тож треба було щось із ним робити. Куховарити бажання не було. Прибирати в кімнаті з такою ногою — теж не варіант. Тупо пролежати день на дивані — дорога до деградації. Вирішила вперше за останній місяць прочитати щось зі шкільних творів не з хрестоматії, а повний

(13)

варіант. На книжковій полиці якраз залежався «Портрет Доріана Грея». Образ Грея її захоплював, було відчуття, що він схожий на їхнього фізрука Андрія Романовича. Той теж красунчик! Але через годину книжку відклала. «Потім дочитаю, досить валятися на дивані — потрібно трохи рухатися», — Злата потягнулася, розминаючись. Око знову зачепилося за вазони. Довбаний проект з біології — треба ж якось його спекатися.

(14) Узялася садити насінину в горщик, сподіваючись, що мало все-таки щось вийти з того. Із землею провозилася десь п'ятнадцять хвилин, а стіл став бруднющий-бруднющий. Швиденько прибрала, скривилася, глянувши на свій манікюр, і почала налаштовувати вебку на запис. Із цим Златі було тугувато. Раптом згадала, що на їхньому поверсі живе студент, який добре шарить у всякій техніці — похвалився, коли вони, зіткнувшись у дворі будинку, перекинулися кількома словами.

— О, це ж блискуча ідея — звернутися до профі, — зраділа Злата й енергійно почала змивати із себе сліди садівництва.

За пів години була при повному параді. Ще раз подумки прокрутила слова, якими буде вмовляти ледь знайомого сусіда допомогти. Узявши з тумбочки телефон, пошкунтильгала до дверей.

— Так, стоп, — помітила, що телефон розрядився. — Блін, як завжди...

Завмерла, почувши дивні звуки з коридора. Припала оком до дверного вічка — біля квартири навпроти крутилися два типи. Явно якісь мутні. Один із них колупався із замком, а в іншого підозріло щось випирало з кишені джинсів. І це «щось» обрисами нагадувало пістолет... По спині пробігли мурахи. Злата від переляку затулила долонею рот: вона ж ледь не вийшла в коридор їм назустріч. Жах! Мала йти в ту квартиру! Це що — виходить, сусіда нема вдома? А ті типи хто такі? Златою оволоділа думка, що то — грабіжники. Але ж день надворі! Серце закалатало, ніби його розкочегарив авіадвигун.

— А пац хоть не на хаті? — долинуло з-за дверей.

— Не стрімайся. Хата пуста. Щас ми туду зайдемо і підождем клієнта. Він ненадовго виповз, скоро вернеться. Тут ми і зцапаєм його.

— А саседі? Всьо на мазі — точно нема?

— Звалили на дачу. Так що не сци: інфа у нас точняк. Давай у хату.

Двері сусідської квартири тихо скрипнули, невідомі швидко пірнули всередину. Руки у Злати тряслися, а в горлі застряв клубок переляку. То вони не просто собі грабіжники... Що ж це за треш? Чітко розуміла одне — сусід у небезпеці. Блін, та як же його звати? Точно — Яр! Сам же так колись відрекомендувався. То що, дзвонити в поліцію?

Навшпиньки, забувши про біль у нозі, пішла до кімнати і мерщій увімкнула телефон на зарядку. З